

به نام خدای مهربان

تعطیلات حق شماست

هر وقت به نوشتن یادداشت اردیبهشت ماه، شماره پایانی سال تحصیلی می‌رسم، انبوهی از موضوع‌ها جلوی چشمانم ردیف می‌شوند. می‌مانم به کدامشان بپردازم؛ موضوع‌هایی مثل «کتاب و کتاب‌خوانی»، «مقام بالای معلم»، «سه ماه تعطیلی»، «فصل بهار با تمام زیبایی‌هایش» و... اما در این شماره می‌خواهم از تعطیلات سه ماه تابستان برایت چند کلمه‌ای بگویم.

راستش این سال‌ها کارشناس‌ها هم دیگر شورش را حسایی در آورده‌اند. آن‌ها به پدر و مادرها و اولیای مدرسه می‌گویند رهاکردن بچه‌ها در تعطیلات نوعی فرصت‌سوزی است. شاید تو هم با من هم نظر باشی و خیلی از این حرف‌ها خوشت نیاید. آخر این چه کاری است که تا روزه‌ای برای نفس کشیدن، بی‌دغدغه‌بودن و آزادبودن به‌وجود می‌آید، عده‌ای تندی می‌پزند وسط و کاسه داغ‌تر از آتش می‌شوند و کلی کلاس‌های جورواجور و عجیب و غریب با خرج‌های نجومی طراحی می‌کنند؟! مگر نوجوانان ناتوان هستند و نمی‌توانند به راحتی درباره چگونگی گذراندن اوقات گران‌بهای خودشان تصمیم بگیرند؟!

به نظرم واقعا تعطیلات سه ماه تابستان حق بچه‌هاست، تا حسایی خستگی ۹ ماه مدرسه‌رفتن را از تن دور سازند، روحشان را تازه کنند و به تجدید قوا بپردازند تا مهرماه، تازه نفس و سرشار از نیرو، وارد سال تحصیلی آینده شوند.

نوجوانان خوب می‌دانند که باید در تابستان به ورزش، مسافرت و تفریح بپردازند. در چهار دیواری امن خانه برای خود سرگرمی‌های مفید و هدفمند خلاقانه طراحی کنند. خود را مشغول آموختن مهارت‌ها و حرفه‌ای کنند که دوست دارند. در خانه مسئولیت‌پذیر باشند، به پدر و مادر در امور و کارهای خانه یاری رسانند، و ارتباط و تعامل خود را با اعضای خانه در تابستان بیشتر کنند.

واقعا من معتقدم اگر دست بچه‌ها را در تابستان باز بگذاریم و امورشان را به خودشان واگذار کنیم، در آخر تابستان هیچ‌کس پشیمان نخواهد بود. و سخن آخر اینکه بچه‌ها می‌دانند که تابستان فرصت بسیار خوبی است تا دنیای اطراف خود را خوب ببینند و خوب بشناسند.

علی اصغر جعفریان

